

Karim Amghar

Karim Amghar is schrijver, documentairemaker, televisiepresentator en docent aan een mbo-instelling in Rotterdam-Zuid

'Goede' mannen moeten niet blijven zwijgen

In Loosdrecht stonden mannen te schreeuwen naar politieagenten. "Ik hoop dat jouw vrouw of dochter wordt verkracht door een vluchteling." Even later volgde de volgende zin: "Onze vrouwen zijn niet veilig meer."

Die twee uitspraken vielen vrijwel direct achter elkaar. Dat is misschien wel de meest bizarre en pijnlijke samenvatting van deze tijd. Mannen die zeggen op te komen voor de veiligheid van vrouwen terwijl ze zelf geweld, intimidatie en vrouwenhaat gebruiken als politiek wapen.

Mannen die feminisme jarenlang belachelijk maakten, vrouwen wegzetten als 'te emotioneel', 'te woke' of 'door-geslagen', maar ineens doen alsof zij de beschermers van vrouwenrechten zijn zodra het gebruikt kan worden voor anti-vluchtelingenretoriek.

De Amerikaanse onderzoeker Jackson Katz waarschuwt hier al jaren voor. Extreemrechtse bewegingen presenteren zichzelf steeds vaker als verdedigers van 'onze vrouwen' tegen mannen van kleur, terwijl geweld tegen vrouwen nooit te verklaren is vanuit etniciteit, maar samenhangt met gender. Met mannen dus. Femicide, huiselijk geweld, straatintimidatie en seksueel geweld zijn geen importproduct van migratie, maar een structureel probleem dat diepgeworteld zit in vrijwel iedere samenleving.

Geweld tegen vrouwen is geen vrouwenprobleem, maar een mannenprobleem. Precies daar wringt het debat in Nederland. We blijven praten over vrouwen alsof zij degenen zijn die hun gedrag moeten aanpassen, hun routes moeten wijzigen, hun kleding moeten overdenken, terwijl we nog steeds onvoldoende durven te praten over jongens en mannen, over mannelijkheid, over online radicalisering en over de giftige ideeën die daarachter schuilgaan.

Iedere keer dat een man zwijgt omdat hij geen gedoe wil, schuift de grens op

Op scholen zien we die ontwikkeling allang terug. Uit recent onderzoek van Stichting School & Veiligheid blijkt dat docenten steeds vaker te maken krijgen met jongens die openlijk misogyn gedachtegoed reproduceren uit de manosphere. Jongens die zeggen dat vrouwen minder rechten zouden moeten hebben, die feminisme zien als een aanval op mannen, of die Andrew Tate citeren

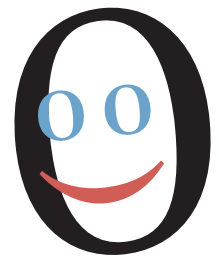
alsof hij een levenscoach is in plaats van een influencer die rijk werd met vernedering en dominantie.

In de klas hoor ik opmerkingen uit de manosphere, zoals: 'Vrouwen willen liever geleid worden door een sterke man', 'Vrouwen willen alleen mannen met status en geld' of 'Je moet vrouwen domineren, anders verlies je respect'. Een collega vertelde me vorige week nog hoe meiden steeds vaker worden onderbroken, uitgelachen of weggezet als 'te gevoelig' zodra ze iets zeggen over seksisme. Emancipatie kost generaties, onderdrukking is binnen enkele jaren gedaan. Toch blijven te veel mannen stil, of erger nog ...

Jongens radicaliseren niet alleen door gevaarlijke influencers, maar ook door de stilte van alle andere mannen die de leegte laten ontstaan waar die influencers in springen. Want iedere keer dat een seksistische grap onweersproken blijft in een groepsapp, iedere keer dat een vriend vrouwenhaat verpakt als grapje, iedere keer dat een man zwijgt omdat hij geen gedoe wil, schuift de grens verder op.

We moeten stoppen met die cognitieve dissonantie. Je kunt niet schreeuwen dat vrouwen beschermd moeten worden, terwijl je tegelijkertijd feminisme bespot, vrouwelijke politici bedreigt, vrouwelijke journalisten intimideert en vrouwenhaat normaliseert zodra het politiek goed uitkomt. Je kunt niet zeggen dat je voor veiligheid bent terwijl je zelf agressie gebruikt als communicatiemiddel.

De waarheid is ongemakkelijker dan velen willen toegeven: de grootste dreiging voor vrouwenveiligheid zit niet in één etnische groep, religie of vluchtelingenstroom, maar in een cultuur waarin te veel mannen nog denken dat dominantie mannelijkheid is. Zolang 'goede' mannen blijven zwijgen, blijven gevaarlijke mannen die leegte opvullen.

de opvoedvraag vakantie

In deze rubriek beantwoorden experts wekelijks opvoedvragen van lezers. Ook een vraag? Stuur een mailtje naar opvoedvraag@trouw.nl

Wie kiest de vakantiebestemming: ouders of kinderen?

De zomervakantie is in zicht, maar waar gaan we heen? De pubers willen niet naar de 'saai' bergen. Maar bepalen de kinderen waar de reis heengaat?

Jarenlang gingen ze met het gezin naar een huisje in de Oostenrijkse bergen. Lekker wandelen, af en toe naar een zwemmeer en 's avonds gezellig spelletjes spelen. Maar dat was eenmaal. "Dit jaar wil onze oudste (14) naar een grote camping in Frankrijk met zwembad en glijbanen, wifi en vermaak voor jongeren. Onze jongste (12) is minder uitgesproken, maar kiest de kant van zijn broer", zucht hun vader.

De tieners zetten de hakken in het zand en dus zitten de ouders met hun handen in het haar. "Ik hou niet van massale vakantieoordenen en ga dan liever niet. Mijn vrouw is nog wel bereid concessies te doen, zij zit niet te wachten op chagrijnige kinderen. Maar voor wie gaan we nou eigenlijk op vakantie?"

Jonge kinderen gaan over het algemeen enthousiast mee in de vakantiekeuze van hun ouders. "Ze vinden alles leuk, maar dat

behoeften, benadrukt Albada. "Je kunt er ook met een trots gevoel naar kijken: het hoort bij de ontwikkeling van je kind richting volwassenheid."

Eén optie is om als ouders de lijn aan te houden: wij betalen dus wij bepalen. De Vos: "De kans is dan wel groter dat de kinderen op een gegeven moment afhaken en hun eigen vakantieplannen gaan maken. Al zijn deze tieners van 12 en 14 jaar daar natuurlijk nog te jong voor. Het kan er ook op uitdraaien dat het gezin helemaal niet op vakantie gaat, maar het is waarschijnlijk voor iedereen leuker om een tussenweg te vinden."

Dit is het moment om te beseffen dat vakantie iets is dat je samen vormgeeft, als gezin. Albada: "Vakantie draait niet alleen om ouderrust of tienervermaak. Het gaat erom dat iederéén het naar de zin heeft."

En dus moeten ouders en kinderen aan de slag: wat vind ik leuk om te doen? Waar wil ik graag heen en wat maakt vakantie voor mij ook echt vakantie? Vervolgens is

'Tieners vinden het belangrijk om andere jongeren te ontmoeten'

het belangrijk om die wensen te bespreken en daar ook wat mee te doen.

Als vader vanuit de aanval begint ('Als jullie niet willen wandelen, dan gaan we toch gewoon niet op vakantie?') sluit hij de mogelijkheid om rekening te houden met elkaar al bij voorbaat uit, vindt Albada.

"Vader schiet in de slachtofferrol en dat nodigt voor de kinderen niet uit om mee te werken of met een oplossing te komen."

De Vos: "Zelfs tieners realiseren zich dat ouders zo hun behoeften hebben en zullen op zoek gaan naar opties die voor iedereen leuk zijn." Het is een kwestie van geven en nemen. Wellicht komt er een aangename middelgrote camping in beeld waar veel jongeren zijn, maar waar ouders ook hun rust kunnen vinden.

Nu de kinderen ouder worden, is het een goed idee om hen op vakantie ook langzaam wat meer los te laten, vinden de deskundigen. "Laat ze een keer naar de disco gaan op de camping en de volgende ochtend uitslapen, terwijl je zelf wat anders gaat doen", zegt Albada.

En die lange bergwandeling met het gezin die vader zo graag wil maken? "Ook die kan dan gewoon doorgaan, op een andere dag."

Cindy Cloin

ILLUSTRATIE ELLEN BEUTING

kan veranderen zodra ze ouder worden", zegt Tamar de Vos van Opvoedadvies.nl.

Dat is wennen voor ouders. Al die jaren was het gezellig met het gezin en nu willen ze 'opeens' iets anders. Een berg beklimmen zonder mobiele ontvangst staat niet meer bovenaan het wensenlijstje. "De behoeften van tieners veranderen", zegt Nicolette Albada, expert op het gebied van communicatie met kinderen. "Zo willen tieners vaak meer prikkels en vinden ze het belangrijk om andere jongeren te ontmoeten."

Andere behoeften zijn niet per se slechte